

WINTERNACHT.

't Is winternacht.

Natuur houdt d' adem in; zij wil,
Dat geen geluid de stille breke;
Zij houdt de boomtakken stil
En 't windje ruischt onhoorbaar zacht;
De stille alleen, zij spreke.

De storm heeft uit.

Veel dagen heeft hij fel gewoed
En wilden regen neer doen stroomen;
Toen kwam de sneeuw, zoo zacht, zoo goed,
En overdekte gras en kruid
En plekte bont de boomen.

Nu zwijgt het woud;

Nu staat het breedgetakt geboomt
In stille mijmering verzonken,
En 't schijnt, of 't grauwe bosch thans droomt
Van vrede, waar in 't zuchtend hout
Straks klachttekreten klonken.

Nog draagt de lucht

Een dreigend kleed van somber grauw
En spreekt van nieuwe worstelingen;
Nog zijn de neevlen niet gevluht
En 't vriendelijk maanlicht kan maar nauw
Het wolkenfloers doordringen.

Wat spelt die nacht?

Wat fluistering gaat door het bosch?
Hoe zal de nieuwe morgen naken?
In schitterend schoonen winterdos?
Of zal met nieuw gewonnen kracht
De stormwind weer ontwaken?

Wat spelt de nacht?

Een oogenblik herademt d' aard.
Daar is een vredesklank vernomen.
't Is of een huivring door ons vaart
En heel de menschheid fluistert zacht:
Zal thans de vrede komen?

Of faalt de kans?

Verheft de stormwind zijn geweld
Met nieuwe kracht en nieuwe ellende?
Met nieuwe rampen, ongeteld?
Wordt de oorlog uitgestreden thans
Tot aan zijn bitter ende?

Gij weet het, Heer;

Wij willen, kinderlijk en stil
Op U slechts onze hope bouwen,
Ons gaarne buigen naar Uw wil;
En drukke 't lijden ons dan neer,
Toch blijven we U vertrouwen.

A. L.